

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

ΣΟΝΕΤΤΟ

ΤΑ ΦΕΤΕΙΝΑ ΧΡΙΣΤΟΓΕΝΝΑ

Ἀφιερωμένο εἰς τὴν μακαρία μνήμην Πίου τοῦ Δεκά-
του Πάπα Ρώμης ποῦ τῇ χριστιανικῇ του καρδίᾳ τὴν ἐ-
πλήρωσεν ὁ καταραμένος ὁ πόλεμος.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ
γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.
(Εὐαγγέλιον.)

Δὲν εἶν' ἀλήθεια—εἶν' ὄνειρο κακὸ !
Τ' ἀνθρώπινο αἷμα τρέχει ποταμός . . .
Κοκκίνησε κι' αὐτὸς ὁ ὠκεανός . . .
Δὲν εἶν' ἀλήθεια τέτοιο ξαφνικὸ . . .

Καίονται χώρες—ὄνειρο φρικτὸ !
Ἡ γῆ εἶναι φλόγες—ὁ οὐρανὸς καπνός . . .
Κι' ἄγρια σταυρὸ συντρίβει ἄλλος σταυρός . . .
Βόγγος ὁ ἀέρας . . . ψυχομαχητὸ !!

Κι' ἄνωθεν ὕμνος ἄγιος ἀντηχάει
Χριστὸς γεννᾶται—τοῦ Κυρίου ἡ χάρις—
Ἄγνός ἀμνὸς τῆς παναγίας ἀγάπης . . .

Μὰ ἀπὸ τὸν Ἄδῃ ὁ Σατανᾶς γελάει . . .
Ποῦ ἀκόμα εἶναι Θεὸς τοῦ κόσμου ὁ Ἄρης
Κι' ὥς κι' ὁ Πολιτισμὸς Μέγας Χασάπης.

Μικέλης Ἀδελιχός.

ΣΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΤΟ ΞΕΨΥΧΙΣΜΑ

Τοῦ χρόνου τ' ἄρρωστο κορμὶ στὸ στρῶμα παραδέρνει.
Διψᾷ κι' ὁ χάρος ὁ γιατρὸς αἷμα νὰ πρῇ τοῦ φέρνει.
Αἷμα καὶ ἡ θρησκεία του, αἷμα κι' ἡ προσευχὴ του,
αἷμα ζητᾷ ὁ γέροντας ὥς ποῦ νὰ βρῇ ἡ ψυχὴ του.

Φωτῖα ἦταν, τὸ δρόμα του, σπαθὶ τὸ πέρασμά του
ἀπὸ τὴν κάθε γειτονιά,
τοῦ γέρω χρόνου τοῦ φονηᾶ,
ποῦ τρέμει τώρα ἡ Κόλασι μὲ τὸ ξεψύχισμά του.

Χόρτο στὴ γῇ δὲν ἄφησε νὰ μὴν τὸ κατακάψῃ,
καὶ τὰ βουνὰ τὰ κάτασπρα, κόκκινα τᾶχει βάψει
τῆς Οἰκουμένης ὁ φονηᾶς, ποῦ σύμμαχος ἐγένῃ
μὲ τοὺς φονηάδες πῶδαψαν τοῦ κόσμου τὴν εἰρήνῃ.

Μὲ τὴν κατάρα τῶν νεκρῶν π' ἀφίνεις, στεφανώσου.
Τῶν ὀρφανῶν τ' ἀνάθεμα, πάστο γὰρ σάβανό σου.
Κι' ἂν πέθαινες, ἀθάνατο μαῖο σὴμάδι μένεις,
ὡς χρόνε διαβόητε φονηᾶ τῆς Οἰκουμένης.

Ὁ Γράννης κι' ὁ Μαρκῆς
μιλοῦνε κι' ἀπορεῖς.

Γ.— Λέγε μου τὰ Χριστόγεννα ποῦ μοῦ τὰ λὲς πολλάκις.
Μ.— Τὶ νὰ στὰ πῶ ; Δὲν τᾶκουσες ποῦ τᾶπ' ὁ Μικελάκης ;
Ἀγγέλων ἄνωθεν ψαλμὸς
καὶ κάτωθεν, βρὲ Γιάννη,
χασάπης ὁ πολιτισμὸς
κι' ὄξου τὸ γαταγάκι
ἐνώπιον τῆς λάμπρας τοσούτων ἐστεμμένων,
τὰς σάρκας σχίζει λυσσώδως τῶν πεπολιτισμένων.
Πῶς νὰ στὰ πῶ καλλίτερα μ' ἄλλους ὀυθμούς καὶ ἤχους ;
ὁ Μικελάκης σύντομα μᾶς τᾶπε μ' ἕξη στίχους.

Γ.— Τὶ καθεστὼς, τὶ καθεστὼς !
Εἰρήνης σήμερον Χριστὸς
ὑπὲρ ἡμῶν γεννᾶται,
κι' ἐντοῦτοις ἀερόπλανον μετὰ βομβῶν πλανᾶται,
κι' ἐνῶ χορὸς ἀγγελικὸς
γλυκὰ τραγούδια λέει,
ἐκεῖνο τρέχον διαρκῶς
τοὺς κόσμους κατακαίει.

Μὰ τὶ Χριστόγεννα κι' αὐτὰ καὶ πῶς νὰν τὰ γιορτάσουμε,
π' ὅσο περνᾷ ὁ καιρὸς
τόσο ξανοίγει κι' ὁ χορὸς
καὶ δὲν εἰξέρει νὰ σοῦ πῇ κανέννας ποῦ θὰ φθάσουμε.
Μὰ τὶ Χριστόγεννα κι' αὐτὰ τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων !

Ἀγγέλων ἄνωθεν χοροὶ
κι' οὔτε ψωμί, μωρὲ Μαρκῆ,
δὲν βρίσκεται στὸν τόπον.
Οἱ οὐρανοὶ εὐφραίνονται
ὀρῶντες βρεφουργούμενον τὸν λυτρωτὴν τῆς πλάσεως,
καὶ οἱ ἀνθρώποι πένονται
λόγῳ τῆς καταστάσεως.

Ἐκ τοῦ φωτὸς τῆς Βηθλεὲμ εὐφραίνεσαι, μεθύσκεσαι
ἀλλ' ἐν ταυτῷ, μωρὲ Μαρκῆ, δὲν ξέρεις καὶ ποῦ βρίσκεσαι.
Στέκεις ν' ἀκούσης τὴν ὁδὴν τῶν περωτῶν ἀγγέλων,
καὶ τρέμεις ὅταν θυμηθῇς
πῶς πρόκειται νὰ προσκληθῇς
ἀπὸ τὸν Βενιζέλον.

Ἡ χάρις σ' ἀγαθύνει
τοῦ βρέφους τῆς Βηθλεὲμ,
ἀλλὰ καὶ σε λυσσιάζουσε
αὐτοῦ τῆς Βηθλεὲμ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΗΘΟΥΡΙΟΥ

Μὰ τὶ Χριστόγεννα κι' αὐτὰ τῆς χριστιανοσύνης,
καὶ ποῖα δόξα σήμερον τοῦ βρέφους τῆς εἰρήνης !

Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ Ἰωσήφ ὁ ἄνδρας τῆς Μαρίας
κι' ἰδοὺ κι' ὁ ἄλλος Ἰωσήφ ὁ Καῖσαρ τῆς Αὐστρίας.
Ὁ εἷς, κατὰ τὸ θέλημα βουλῆς προαιωνίας
ἀφ' τοῦ Ἡρώδου τὴν ὀργὴν νὸ νήπιον γλυττώνει·
κι' ὁ ἄλλος ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς Γερμανίας
ἀκόμα δὲν βαρέθηκε τὸν κόσμον νὰ σκοτώνη
καὶ πότε στὰ Καρπάθια, πότε στοὺς Σέρβους πγαίνει
καὶ κάμ' ἐσὺ χριστόγεννα μ' αὐτὸ ποῦ σοῦ συμβαίνει!

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει
κι' οἱ χριστιανοὶ εὐρίσκονται μαλλιοπλασμένοι ὅλοι.
Ὁ Γάλλος μετὰ τὸ Γερμανό, ὁ Τούρκος μετὰ τὸ Ροῦσσο
καὶ σὺ τραγοῦδια λέγε μου ἀγγελικὰ ν' ἀκούσω
ποῦ μία, δύο πρόκειται ν' ἀκούσω τὸ Λευτέρη
ποῦ θὰ μοῦ πῇ, πὰρ' τὸ σπαθὶ καὶ τρέχα χέρι χέρι,
κι' εἴτε Βουλγάρους ἀπαντᾷς, ἢ Τούρκους, ἢ διαόλους
ξεκοίλιαζε τοὺς ὅλους.

Ἰδοὺ καὶ Μάγισ πάνσοφοι ποῦ δι' ἀστέρος εὗρον
τὸ βρέφος ποῦ ἡ χάρις του τοὺς κόσμους ἐξεσκέλῃσεν.
Μ.— Ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, βρὲ Γιάννη, τὼν ἀλεύρων
τὸν κόσμον τὸν παλάβωσεν.
Φωνὴ ἠκούσθη ἐν Ραμᾷ,
Ραχὴλ τὰ τέκνα κλαίει
π' ὁ κόσμος τρέχει στὸν ψωμᾷ
κι' «ἐτέλειωσε» τοῦ λέει.

Γ.— Μὰ τί Χριστόγεννα κι' αὐτὰ καὶ πῶς νὰν τὰ γιορτάσῃς
ὑπὸ τοιαύτας φοβερὰς τοῦ κόσμου περιστάσεις.
Κι' οἱ Γάλλοι ἀπὸ τὸ Ἀρρᾶς
κι' οἱ Μάγοι ποῦ διὰ ξηρᾶς
ἦρθαν ἀφ' τὴν Περσία
λένε πῶς εἶναι γενικὴ φτώχεια κι' ἀπελπισία
κι' Ἄγης Βασίλης πῶρχειται ἀπὸ τὴν Καισαρία,
μᾶς ἔλεγε πῶς εἶν' ἐκεῖ πολλὴ στενοχωρία
κι' οἱ Τούρκοι ἐπιτίθενται καθ' ἱερῶν κι' ὁσίων
ἐνεκα ποῦ τὸ Ἐρζερούμ εἶναι πολὺ πλησίον.

Ἔβγαλε τὸ στιχάρι του
νὰ πῇ τ' ἀλφαβητάρι του
ὁ Ἅγιος Βασίλειος,
κι' εἶπε μέ μαύρη τὴν καρδιά,
«τί νὰ σᾶς πῶ μωρὲ παιδιὰ
πὼχάλας» ἡ ὑφήλιος!
Καὶ σὰν εὐρέθηκα κι' ἐγὼ μέσα τὸ ἀνησυχίαν
φέρνω παιγνίδια τοῦ συρμοῦ,
σφαίρες πολλὰς τοῦ σκοτωμοῦ
καὶ πυροβολαρχίες»

Ἀγάλλονται οἱ οὐρανοὶ
βρέφος ὁρῶντες θεῖον
καὶ ἀγροαυλοῦσιν ἄγγελοι τὸ νήπιον δοξάζοντες.
Ἀγάλλονται καὶ Γερμανοὶ
μετὰ ὑποβρυχίων
τὸ πᾶν ἀνατινάζοντες.

Φωνὴ ἠκούσθη ἐν Ραμᾷ
ποῦ ὁ Ἡρώδης ἐφορμᾷ
στῆς Βηθλεὲμ τὰ νήπεια.
ἀλλὰ τί θοῆνος πῶς πολὺς
ὅπου περνοῦν οἱ βασιλεῖς
καὶ μεταβάλουσι τὸ πᾶν εἰς τέφραν κι' εἰς ἐρεῖπια!

Τὸ βρέφος ἀπεκοίμησε τὰ πάθη καὶ τὰ μίσση·
ἀλλ' ἔξαφνα στὴ Δύσι,
πάλιν ἔγερτο βρυκόλακες Καισάρων ιδεώδη
καὶ κάθε Καῖσαρ προχωρεῖ μετὰ μάχαιραν Ἡρώδη
κι' ἐν τῇ μαχαίρᾳ σήμερον λαοὶ καὶ κόσμοι κοίτονται,
καὶ δι' αὐτῆς αἰμοσταγῇ τὰ ἔθνη μεγαλύνονται!

Μετὰ ποιμένων ἄγγελοι ἐν φάτνῃ συγχορεύουσι
κι' ἐμεῖς μετὰ τὸ Μεσσία μας ἐμείναμε μονάχοι

καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα, κουκιά μᾶς μαγερεύουσι
μετὰ Βουλγάρων Βλάχοι.
Δοξάζω βρεφουεργούμενον τὸν κτίστην τῶν ἀπάντων,
μὰ τὴν ἀθλία μου ψυχὴ
μεγάλως τὴν ἀνησυχῇ
ἢ νέα συνεννόησις τῶν δύο Φερδινάντων.

Τὶ ἁρμονί' ἀγγελικὴ
π' ἀκούω στὰ οὐράνια
καὶ τί φωτιὰ σατανικὴ
προβλέπω στὰ Βαλκάνεια!
Πλῆθος ἀγγέλων ἀνυμνοῦν τὸ βρέφος εἰς αἰῶνα,
ἀλλὰ καὶ πλῆθος Ἰταλοὶ
ἐβγήκανε μετὰ τὸ βιολί
κι' ἐπῆσαν τὴν Αὐλῶνα,
κι' ἂν ἤθελες νὰ πᾶς ἐσὺ μιὰ μέρα ἐκεῖ κάτω,
ἐλπίδα πλέον οὐκ ἐστὶ
παρὰ νὰ λὲς ἰταλιστὶ
ἀντίο ντέλ πασάτο!

Φωνὴ ἠκούσθη ἐν Ραμᾷ. Ὁ Κάϊσερ φωνάζει
πῶς εὐλογία τοῦ Θεοῦ παντοῦ νικᾷ καὶ σφάζει.
Κι' ἂν τὴν αἰχμὴ τοῦ ξίφους του τὴν ἔχει στὸν ἐχθρό του,
ὅ,τι ὡς τώρα ἔκαμε τ' ὀφείλει στὸ Θεό του!
Κι' ὁ Τσάρος στοὺς καζάκους του κι' αὐτὸς τὰ ἴδια λέει·
πῶς μετὰ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ τὴν Κρακοβία καίει,
κι' ὅλοι σου λέν' οἱ Βασιλεῖς πῶς Θεϊκὴ βουλήσει
ἀνοῖξαν τὰ κανόνια τοὺς στ' ἀνθρώπινο μελίσσι,
ὁ δὲ πανάγαθος Θεὸς τ' ἀκούει καὶ τὰ βλέπει
καὶ δὲν μᾶς ῥίχτη μιὰ φωτιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ ῥέπι
γιὰ νὰ γλυτώσῃ, βρὲ Μαρκῆ, ὁ κόσμος ὁ καυμένος
ποῦ χρόνους τώρα καὶ καιροὺς θὰ ζῇ σακατεμένος.

Μ.— Θαυμάζω κάθε βασιλῆα γιὰ τὴν ἀναίδειά του,
ποῦ ὁ Θεὸς τοῦ εὐλογεῖ τὰ ὑποβρυχία του!
Θαυμάζω κάθε Καῖσαρα ποῦ ὁ Θεὸς τοῦ λέει,
τὰ πλάσματά του διαρκῶς εἰς αἵματα νὰ πλέη!
Ἀλλὰ πολὺ περισσότερο θαυμάζω μετὰ τὴν πλάσι
ποῦ σκύβει σ' ὅσους ἄπονα τὴν ἔχουνε χαλάσει.

Γ.— Εἰς Βηθλεὲμ προστρέχουσιν οἱ Μάγοι μετὰ τὰ δῶρα.
Ἄχ! νὰ περνοῦσαν κι' ἀπὸ δῶ νὰ κάτσουν καμμιὰ ὥρα!
Ὁ δήμαρχος, μωρὲ Μαρκῆ, θὰ τοὺς ἐξελιπάρει
κι' ἀμέσως θὰ μᾶς ἔστερναν ἀφ' τὴν Περσία στάρι,
διότι γνώριζε καλῶς
πῶς μ' ὅσο φέρνει ὁ Τραυλὸς
ὀλίγους θὰ προφτάνῃ
καὶ συνεπῶς ὁ Λάρκαρης τὰ ἴδια θὰ μᾶς κάνῃ.

Γενέθλια τοῦ Λυτρωτοῦ
καὶ χαίρει πᾶσα κτίσις,
Οἱ Βούλγαροι ἀπὸν κι' ἀπὸν
ζητοῦν παροχωρήσεις.
Καβάλλες λιχουδεύουνε,
τὴ Δράμα σου γυρεύουνε,
τὰς Σέρρας ὀνειρεύονται
κακὴ ψυχρὴ τοὺς μέρα,
κι' οὔτε τοὺς Μάγους σέβονται
μήτε καὶ τὸν ἀστέρα.

Γ.— Τέρομαι μετὰ τὸν παιᾶνα
π' ἀγοικῶ στοὺς οὐρανοὺς.

Μ.— Πρόσεχε τ' ἀεροπλάνα
πῶχουν μέσα Γερμανοὺς.

Γ.— Ψάλλετ' ἐπὶ γῆς εἰρήνη
κι' ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Μ.— Μάρτη λένε πῶς θὰ γίνῃ
ὁ καυγᾶς μετὰ τὴν Τουρκία,
ποῦ νεκρὰ καὶ ψόφια τέως,
ἐβαπτίσθη τελευταίως
καὶ τῆς ἔγιναν νουνοὶ

στὴ στεριά καὶ στὰ καράβια σταυροφόροι Γερμανοὶ.

Γ.— Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει,
τὴν γέννησιν ὑμνολογοῦν κι' οἱ ἐνωμένοι στόλοι
ποῦ ἐν θελήματι Θεοῦ ἠνώθησαν κι' ἐκείνοι
καὶ πρόκειται γῆς Μαδιάμ ὁ κόσμος ν' ἀπογίνῃ.

Χριστὸς γεννᾶται βρὲ Μαρκῆ
μέσ' τὰς ἀνωμαλίας
κι' ἐστατὶς τὸ ῥοσὶν
τὸ τρενὸν τῆς Ἀγγλίας
καὶ τὸ κεφάλι του κουνεῖ
καὶ ἐκτελεῖ πάλιν
τὴν λατὴν σαβαχθανί
τοῦ κόσμου μου τὸ χαλῆ!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑἰΘΡΟΥΡΙΟΥ

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΟΥ ΑΙΝΟΥ

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΝΟΜΑΡΧΟΥ

Είναι αναμφισβήτητον, ὅτι ἐν ἐκ τῶν συνταλεστικωτέρων μέσων τὰ δ-ποια ἡδύναντο νὰ τονώσωσι τὴν δ-σημέραι παραλύουσιν ζῶν τὸ τό-που, εἶναι καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἐκ-μεταλλεύσεως τοῦ δάσους.

Περὶ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ ὁ δ-ποῖος ἀδικαιολογήτως ἐπὶ τόσα ἔτη χάνεται, οὐδεμία ποτὲ ἐλήφθη σο-βαρὰ φροντίς νὰ χρησιμοποιηθῇ πρὸς ὄφελος ὁλοκληροῦ σχεδὸν τῆς Νήσου, ἀλλὰ μόνον ἀσθενεῖς πρὸς τοῦτο ἀπόπειραι ἀπὸ καιροῦ εἰς και-ρὸν ἐγένοντο, οὐδὲν ἀποτέλεσμα σχοῦσαι.

Καὶ ὁ κ. Νομάρχης, γνωρίζων τὴν στοργὴν τὴν ὁποίαν ἔχει διὰ τὰ δάση τῆς Ἑλλάδος ἢ Α. Μ. ἢ Βασιλισσα, λαθὼν δὲ τὴν ὑψηλὴν τιμὴν, κατὰ τὰς ἐν Κερκύρᾳ ἐορ-τάς νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτῆς καὶ νὰ ἀντιληφθῇ τὸ μέγα ἐνδιαφέρον ὅπερ διὰ τὸ δάσος τοῦ Αἰνὸς ἐπέ-δειξεν ἡ σεπτὴ ἡμῶν Ἀνασσα, ἀ-πέστειλε τὴν παρελθούσαν Δευτέ-ραν πρὸς τὸν Σ. Ἐπίσκοπον ὡς πρὸς τὸν τοῦ Ἀδελφάτου τῶν Φι-λανθρωπικῶν Καταστημάτων, ἐγ-γραφὸν διὰ τοῦ ὁποῦ προτείνει ὁ πως εὐαρεστηθῇ τὸ Ἀδελφάτον νὰ δωρήσῃ τὸ δάσος πρὸς τὸ Βασιλι-κὸν ζεῦγος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐν τῇ ἐγγράφῳ τοῦ ὁ κ. Νομάρ-χης ἀναπτύσσει τοὺς λόγους δι' οὓς εὐρίσκει εὐλογον τὴν δωρεάν, ἀπο-σπῶμεν δ' ἐκ ταύτης τὰ ἑξῆς :

«Φρονῶ ἀδιστακτικῶς, Πανιερώτα-τε, ὅτι μία τοιαύτη εὐγενὴς δωρεὰ ἀπὸ μέρους τῶν Φ. Καταστημάτων θὰ ἐνέπλησσε χαρὰς τὸν λαὸν τῆς Κεφαλληνίας, διότι θὰ τῷ ἐδίδοτο οὕτω εὐκαιρία νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀ-περιόριστον ἀγάπην καὶ εὐγνωμο-σύνην ἣν τρέφει πρὸς τὸν ἐνδοξὸν Στρατηλάτην, τὸν διὰ τῆς σπάθης Αὐτοῦ μεγαλύναντα καὶ δοξάζαντα τὸ ἔθνος ἡμῶν καὶ πρὸς τὴν Ἑσπεμ-μένην Αὐτοῦ Σύζυγον.

Δὲν διαφεύγει δὲ βεβαίως τὴν ὑ-μετέραν Σεβασμιότητα, ὅτι διὰ τὰς πεπολιτισμένας κοινωνίας εἶναι με-γίστη ἡθικὴ ἱκανοποίησις τὸ νὰ δύνανται νὰ τεκηριώσιν ὅπως δῆ-ποτε τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῶν.

Δὲν κρίνω ὅμως ἀσκοπον νὰ το-νίσω, ὅτι μία τοιαύτη πράξις, πλὴν τοῦ ὅτι θὰ καθίστα ὑπερήφανον τὸν εὐγενὴ τῆς Κεφαλληνίας λαὸν, θὰ προσεπύριζεν αὐτῷ οὐ μόνον ἡ-θικὰ ὀφέλη, ἀλλὰ καὶ ὀλικά τοιαῦ-τα.»

Ἐπὶ τῆς προτάσεως ταύτης τοῦ κ. Νομάρχου, δὲν ἀπήντησεν ἀκό-μη τὸ Ἀδελφάτον.

Προκειμένου ὅμως περὶ ζήτημα-τος, τὸς ἐνέχοντος σπουδαιότη-τος, νομίζομεν ὅτι ἡ ἀπάντησις δὲν πρέπει νὰ δοθῇ ἀδυσανίστως εἴτε κατὰρτικῇ εἴτε ἀρνητικῇ.

Διότι τὸ δάσος δὲν ἀνήκει βεβαί-ως εἰς τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν Ἐ-κκλησίαν τῶν Φιλαν. Καταστημά-των Ἀνήκει εἰς τὸν Νόμον ὁλο-κληρον. Εἶναι δὲ παλὺ εὐκόλον νὰ ἐρωτηθῇ οὗτος διὰ τῶν Κοινοτικῶν συμβουλίων ἂν συναινῇ εἰς τὴν δω-ρεάν.

Ὁ Χωριάτης καὶ ὁ Ταμίας

τὰ ξυνίζουσε μεμνίας.

X.— Πρόεδρος τῆς Κοινότητος τυγχάνω τῶν Μουσάτων καὶ ἔνεκα λόγου σοβαροῦ ἐλλείψεως χρημάτων,

ἐνταλμα φέρω πρὸς ὑμᾶς
διὰ ἐξήκοντα δραχμὰς
καὶ ἰδοὺ το κύρ Ταμία.

T.— Κουβέντα διὰ πληρωμὰς δὲν δέχομαι καμμία.
Τὸ ἰδικὸν μου ἐνταλμα, γὰρ πέσ' μου τῶχεις φέρεῖ ;

Ἐκεῖνο μὴ ἀλησιμονᾶς
καὶ τί ἐσὺ μοῦ τσαμπουνᾶς,
λίγο μ' ἐνδιαφέρει.

X.— Τὸ ἰδικὸν σας ἐνταλμα τῶβγαλα πρῶτος, πρῶτος,
χωρὶς μὲς' τὸ συμβούλιον οὐδεὶς νὰ γίνῃ κρότος.

T.— Μὰ ἔτσι τὰ μιλῆσαμε μαζὺν μὲ τὸ Ματιάτο·
πῶς νὰ πρωτοφροντίσετε γὰρ τὸ δικό μου πιάτο,
ὅσοι προέδροι ἔχετε τοῦ νέου νόμου γνῶσι.

X.— Κι' ἐμὲ τῇ χασομέρειᾳ μου ποιὸς θὰ μοῦ τῇ πληρώσῃ;
ἐτότες μὲ τοὺς κληρωτοὺς στήν Προέβρα πῶπῃγα
κι' ἐτόβηξα μαρτύρια στὸ δρόμο οὐκ ὀλίγα
κι' ἐχάλασα κατὸ δραχμὰς γὰρ νᾶρτω καὶ νὰ πάω
ποῦ τῆς ἐπῆρα δανεικὲς κι' ἀκόμα τῇ χρωστάω ;
Εἶμαι φτωχὸς ἐργατικὸς ποῦ τὸ καταλαβαίνεις
καὶ τῆς ἀνάγκης ἀνθρώπος..

T.— Μωρ' ἔχεις νὰ λαβένης !

Μὴ λέμε λόγια κουτουροῦ.
Μετὰ παρέλευσιν καιροῦ
θ' ἀποζημιωθῇτε.

X.— Σεῖς ὅμως τὰ ὑμέτερα ἀμέσως τὰ ζητεῖτε
κι' ἄς ἦναι ἡ Κοινότης μου εἰς ἄθλιο σημεῖο.

T.— Μὰ ἴσια κι' ὅμοια δηλαδὴ θὰ γένουμε κι' οἱ δύο ;
Κι' ἂν μὲ τὴ φλυαρία σου νομίζεις πῶς θὰ παίξω,
θὰ πάρω τὸ σκουβόξυλο νὰ σὲ πετάξω ἔξω.

Ἐπὶ τῆς ἀναφορᾶς

πρὸς τὸν φουκαρᾶ.

Σὰν εἶδα πῶς γὰρ μένανε σπεράντσα δὲν ὑπάρχει,
ἔκαμα μὴν ἀναφορὰ κι' ἐπῆρα τοῦ Νομάρχου.
Ὁ δὲ Νομάρχης παρενθὺς τῇ στέργει τοῦ Λευτέρου
κι' ἐκεῖνος τὴν ἀπάντησι μοῦ γράφει χέρι, χέρι.
«Πάρα πολὺ τὴ σήκωσες, πρόεδρε τὴν ὁρά σου
καὶ λάβε τὴν ἀπάντησι γὰρ τὴν ἀναφορὰ σου.
Δυνάμει τοῦ Συντάγματος διὰ νὰ εἶς' ἐν τάξει
νὰ δώσης ῥέστα πάραυτα κι' ἄλλες δραχμὰς δεκάξῃ.»

Κι' αὐτὸ μὲν ὁκόστισε πολὺ
καὶ μένω πικραμμένος,
γιατὶ ἐπῆρα γὰρ μυλλί
κι' ἐβγῆκα κουρεμένος !

Ἡμεῖς βεβαίως ἀναγνωρίζομεν ἃ
νυπολόγιστον καὶ τὸ μέγεθος τῆς
τιμῆς ἥτις θὰ προσδοθῇ εἰς τὴν
Κεφαλληνίαν διὰ τῆς δωρεᾶς ταύ-
της, καὶ σημαντικὰ τὰ ὀφέλη τοῦ
Νομοῦ ἐρχομένου οὕτω εἰς ἅμεσον
ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς βασιλικῆς
οἰκογενείας, δὲν δυνάμεθα ὅμως
καὶ νὰ προσεφλήσωμεν—ὅπως
δὲν δύναται καὶ τὸ Ἀδελφάτον—
τὴν διάθεσιν τῶν Κεφαλλήνων, ἐ-
ὰν δὲν ἀποδειχθῇ αὕτη διὰ τοῦ
τρόπου τὸν ὁποῖον ὑπεδείξαμεν.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Δὲν γνωρίζω κατὰ πόσον ἔχονσι δι-
καιον οἱ ἐκάστοτε ἀπεργοῦντες θερμο-
σταί, ἐμποροῦπάλληλοι, σιδηροδρομι-
κοί, ἀλευροῦμποροι, ἀμαξηλάται, ἀγο-
ποιοὶ καὶ τόσοι ἄλλοι ἐργάται ἐν τῇ κω-
μῳδίᾳ τῆς λεγομένης ζωῆς. Θὰ εὐρι-
σκα ὅμως τελείως δικαιολογημένην ἐν
ταῖς ἡμέραις ταύταις, μίαν ἀπεργίαν
τῶν ἐργατῶν τῆς χριστιανικῆς ἐκκλη-
σίας καὶ ἰδίως τῶν ἐροφαλῶν.

Οἱ ἱεροτάτοι εἶναι ἡνταρμασμένοι ἀ-
πὸ αὐτοῦ νὰ δοξάσιν ἡμίλλοντες με-
λωδικοῦ τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θε-
ῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη» καὶ ἂν αὐτοὶ ὁ
ψαλμὸς ἐπῆρται εἰς τὰ αὐτὰ τοῦ Κά-
ζερ, θὰ εὐρισκαν τὸ διάβολό τους οἱ
ἀνθρώποι. Εὐρίσκω λοιπὸν ὅτι θὰ εἶ-
χαν πολὺν δικαίον νὰ ἀπεργήσουν, λό-
γῳ τοῦ μεγάλου κινδύνου τὸν ὁποῖον
διατρέχουν κατ' αὐτάς.

Νομίζω ὅτι τώρα θὰ ἦτο ἡ μόνη
περίστασις κατὰ τὴν ὁποίαν ὀφείλει ὁ
Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης νὰ διατάξῃ
τὸ κλείσιμον ὅλων ἐν γένει τῶν ὁρθο-
δόξων ἐκκλησιῶν, διὰ νὰ μὴ καταπί-
πῃ τὸ γόητρον τῆς θρησκείας.

Πηγαίνει εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀ-
κούεις ἐπαναλαμβάνοντο ὑπὸ τοῦ ἱε-
ρέως τετράκις τὸ «εἰρήνη ἡμῖν» καὶ ἐ-
ξερχόμενος ταύτης, ἀγοράζει τὴν ἐφη-
μερίδα καὶ βλέπει τεραστίως ἀπωλείας
ἀμφοτέρωθεν.

Καταντᾷ δηλαδὴ καὶ ἀστεῖον τὸ
πράγμα !
Ὁ θρησκευτικὸς νόμος ἔπρεπε νὰ
τὰ προβλέψῃ αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀφ'
ὅτου ὁ πολιτικὸς τοιοῦτος ἤρχισε νὰ
πλειστηριάζῃ τὰς περιουσίας τῶν Μο-
νῶν διὰ νὰ κατασκευάσῃ πυροβολαρχί-
ας καὶ ὑποβρύχια.

Καὶ ἂν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀπεργή-
σουν οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ψάλται, ἄς ἀπερ-
γήσουν τοὺς λάμπτον οἱ ἐπίτροποι τῶν
ναδῶν οἵτινες περιάγουσι τὰς δόξας
πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα, διὰ νὰ πληρω-
θῶσιν οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ψάλται οἱ ὅσοι-
οι δέονται διὰ πράγματα ἀκατάβλητα
ἐπὶ τοῦ παρόντος ὡς ἐν τῶν περιστά-
σεων.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΑΝΑΘΕΜΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Ἐκεῖ ποῦ μὲ μανία πολεμᾶνε,
ἀπ' τὰ κορμιά ποῦ πέφτουν καὶ γογγύζουν
αἱμάτινα πατάμια ξεκινᾶνε
ποῦ κάμπους καὶ βουνὰ τὰ κοκκινίζουν.

Ἐκεῖ ποῦ γὰ νεκροὺς μαντάτα πάνε
τῆς λύπης ἢ φωνὲς καρδιὰς ξεσχίζουν,
μαῦρα γι' αὐτοὺς ἀμέτροτοι φορᾶνε
καὶ πολитеῖς καὶ χωριά μαυρίζουν.

Ὅταν εἰρήνη φέρῃ τὴ γαλήνη,
οἱ κάμποι, τὰ βουνὰ θὰ πράσινίσουν,
αἶμα, καὶ γὰρ σημάδι, δὲν θὰ μείνῃ.

Μὰ σκοτωμένους ὅσοι τώρα κλαῖνε
ἐν ὅσῳ ζοῦν δὲν θὰ τοὺς λησιμονήσουν
κι' ἀνάθεμα ἔστω πόλεμο θὰ λένε.

CHEF

ΤΑΞΕΙΔΙΑΡΗΣ

Μέσ' στὴ φουρτοῦνα τῆς ζωῆς
γυρίζω, ταξιδεύω
μέσ' στὸ σκοτάδι τὸ βαθύ
φανάρι ἐμπρὸς μου νὰ βρεθῇ
γὰρ νὰ σωθῇ γυρεύω.

Ζητῶ νὰ φθάσω σὲ στεργιὰ
ὁποῦ ποτὲ δὲν εἶδα
στ' ὄνειρεμένο τὸ νησί
στὴν εὐτυχία τὴ χρυσή,
ἀλλὰ δὲν βλέπω ἐλπίδα.

Φουρτουνασμένη τῆς ζωῆς
ἡ θάλασσα ἀφρίζει.
Τοῦ καραβιοῦ μου τὰ παντὰ
βορρηγὰς ξεσχίζει μ' ἀπονία
κι' ὁ οὐρανὸς μαυρίζει,

Τὰ κύματα μὲ σπρώχνουνε
ἀξέν' ἢ τρικυμία
καὶ μὲ καθυδ' μέσ' τὴν καρδιά
δὲν ἀλέπω γὰρ παρηγοριὰ
ἀκρογυαλὰ καμμία !

Π. Β.

ΤΟ ΣΤΑΡΙ

Θάρτη τὸ στάρι παποριὰ,
χαρῆτε χώρες καὶ χωριὰ,
ὁ κόσμος θὰ χορτάσῃ
κι' ὅσοι τὸν ἔχουν τὸν παρᾶ
θὰ πάρ' ὁποῖος προφτάσῃ.

Θάρτη τὸ στάρι παποριὰ,
θὰ κουβαλοῦν τὰ κάρρα,
ἀλλὰ ἐγὼ πῶβρέθηκα
χωρὶς ψωροδεκάρα
καὶ πρὸ πολλοῦ ὀρθὰ κοφτὰ
μοῦ τῶπ' ὁ ἔμπορός μου
«ἔτσι δὲν ἔχῃς τὰ λεφτὰ
νὰ χάνω» ἀπ' ὁμπρὸς μου»
θὰ βλέπω μέσ' τὰ μάτια μου
νᾶναι σωρὸς τὸ στάρι
κι' ὁ διάολος περισσότερο
θαρρῶ πῶς θὰ μὲ πάρῃ.

Στάρι μᾶς ἔρχεται σωρὸ
καὶ νησιτικὸς θὰν τὸ θωρῶ
καὶ θάν τὸ λαχταρίζω.
Δὸς μου βερσὲ μισὸ κοιλὸ,
ἀμὰν στὸν Πιέρο τὸν Τραυλὸ
ματαίως θὰ τρᾶν λίξω !

ΧΩΡΙΑΤΗΣ

ΛΕΙΒΑΘΙΝΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

Ἡ μία εἶναι ῥόδο.
ἡ ἄλλη ῥοσέλι.
ἡ τρίτη λῆξ καὶ μοιάζει
μικρὴ μοσχοὶ χλωμή.
Δουλοῦντα καὶ τὰ τρία
ἐπὶ τοῦ ἀπολαύτου
καλλίτερο μουνιέτο
δὲν ἔχ' ἡ Λειβαθῶ.

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΙΒΑΘΙΟΥ

